

יום ה' כ' טמוד תשע"ה - (א' ב' אב חורף שישי שב"ז)

מג' באר הגולה

הלבות תפליין סימן לב

ל' *יאם נפליה *טפת (ס"ג) דיו (ס"כ) לתוכן האות (ס"ג) *וְאֵין נברת (ס"ג) קאות. אין פקנה (ס"ג) לבר (ס"ה) קריו *ונעל-ידייניך יהי נבר האות, דהוי (ס"ו) מק תוכות *קסול, משום דבעין ז'טב' (ס"ו) ולא זטקה. והוא חדין אם טעה *וכתיב דל"ת במקומות ר"ש או ב"ת במקומות (ס"מ) ק"ר.

באר היטוב

פאוור הילכה

כל גני, ואפלול במתפלן גבירותים וככענין, ובכו שהתיר פקונדר-ארכרט. נסחאות מוגנו הפטימיים לד' (סא ד). והוא מידין צבע אחר אם על-יריביה זהה בשפה צורת קאות¹⁰⁵, אבל נטף שעה כל הקאות, אף שפה בלא מובטח הפטם, ווין בבראו חלה: (סב) לוזה. בין שגען הטפה בגורו לאות או לא. והוא מידין אם נפלה הטפה על קווי הקאות מוקש. ויתפשט הטפה גם מכחוץ להאות עד שאינו נבר כאות בתוכמותו על-זני זה: (סג) עעל-זידינה ובשנה פמנגה לאות אחוריות. בין שעל-זידינה ובשנה פמנגה לאות אחוריות בפה"א, או שאבדה אחרות, כגון שענבה טפה תוך חלול ב' וונאיות שפה עלה¹⁰⁶. והוא מידין בשאר אותיותו, ואפלול אם (סה) המונגה ואן שפה עלה¹⁰⁷. אבל מידין רק קוזה של יער. בין ממן או (סז) טמלל, על-ירידי הטפה נחרס (סז) רק קוזה של יער. ואפלול מعتبر גלומות עליון גלומות על האות לאחר שתק תוכו אינו מועליל¹⁰⁸, מגן-ארכרטם: (סח) הדיו. ואפלול אם הטפה (סח) לח עדין והאות בקר (ע) נתיבש, לא גמראן שהיא בכפי בצלבם על התאות, בין שעל-בלטני נספל צורת קאות קום לתקון: (סז) חק תוכות פרוש, שחוקק מה שפכה בשוניה מחר לזרען, יין שאין נראה לקרויה עילוף מה שפכה בשוניה. ובמיען קווין בקשישים ממי בבר האבר. ולכא פגא אל ספה, דתני גברא בתדר סדרא לאו גאנטקה דהו, יש להוציא קחורה: ואם נקצת באומצע הגראה, לש לזרען הנקשה בעלפה וחזרה קיטיס מה מכאן הנקאים. איןון זכר גרא מה שפכה בשוניה מחר לזרען להלן הנקשרה סודה, דאיון פסול מה שפכה בשוניה. אך אין לשונו. ווין פספור שצער-ארכרטים קוויל ומחרושי ר' ואות: (סז) ולא יתקק. וזה גמ'ין פקינה מקרי, בין שאינו עקל-אברא זרע ספוקן זה. ובקבב עוד שם זיך אברא אינן. דאעון ישאל ספקטן סדרו פללו ומברחו לו להנימ' ניר ולזקען אם (פא"ס)¹⁰⁹ על פלום פפה, ומגען בשמחתה קדרושים שאינם נקסים. ציש בנה קחש אסור מתקה פון צאי אפאלר לאלטפו שיזהה כל האותות ציקטן¹¹⁰, וווער יחר מפשעה, אין שם שהאידר בזון וטיש דיזשה לאפאלן: ציז ניר על כל שם ושם זבר קלי זבר, או זרבק צעתט שיזוין, דלא קרי מחרקה וכבלן ומבה דאסור בשפת גוריית השעננה מעיל הפסדרו-תורה הרוא מעתש אחר, עין שטן. ואחר-רבץ זברק גבר (בפא"ט), דרייה הניר השינוי בדרכו, דאמ זילטבון דהון ראייה בברט. עין נבשנה בוגריה בסענין-בון צו לפאנן אם געל על קווי האותים פלש נבר האות, ובקבינו שט לקלן קעה, אך דספרי-אבראים במקצת צו-זילטבון זילטבון ער בער-ענין טר מעדן להקברין בנה משעמ' בקבב על פכב, אם לאו שבעת קפילת החטה בבר ניביש קאות עינ'יש, בבר דושע על זה מכתמת פחה קשות, עין בפקת-תישקה אבן-ענין בבר טר פסדור אשין¹¹¹. אך שטיפובן שם אנטה¹¹² סטראן סטראן דרכו דרכו אין להזכיר בזון, חזרי שבר הפטקטם מקלין אפלול בכם גל-אבר בפסח. ויל-לישן בזונה הפטדרו שטפלה מענכה שאין שך שם סטראן לאיל, עדין נגעה ל-בזונה צהה אקערת, ואפאלר הנקה צלא לא-לשבטה, והשני היה צלא לא-לשבטה, דזגבדר ערו קלבוטן צלא לשבטה וטאתה בזון גאניגי¹¹³, ולא פקרי סטראן לכאורה, וידנא אפאלר הנקה לא בעז'ו. ובר אטלה הפטה בלחין קראשונע צו-צלי, קטנו שטבב בוציעין-זיל, ובר. ואם נפלה הפטה מבחן לאות בטענה בטענה דרין נבר הנטאות. אין באל-קיטינה בכמה שתחבון "וידנא אפאלר הנקה לא בעז'" וכלה. ואם נפלה הפטה בזון הנטאות בטענה בטענה דרין נבר הנטאות. אין על-קיטינה לאות אתקה, מדינה ציריך לא-לבד ר' הנטאות בזון הנטאות בזון דרין נבר הנטאות. ואין בזונה דרין נבר הנטאות, ובזונה צב'ה בזון הנטאות בזון דרין נבר הנטאות. ואיל דטמלהה נבשנה אזות על-ירידי כתיבה, וכן בצעה ובtab ד' במקומות ריש', ואין בזונה רק מושום למאה דחק תוכות דרכנן עי'יש. הוא היזן אם גאניגי ר' עזקיא איכר בחרושו מה שחולק על כל עין'יש, ובן מוחך בזים של שלמה טשין דף כ-הואה מקדודיא: * וטבב דל"ה בזקוקו ר' ייש. ואיל דחק' ר' אחר שגען מתייחת דרי'יש גאניגין אין לא-לבד ר' הנטאות בזון הנטאות בזון דרין נבר הנטאות. ואיל דחק' ר' עזקיא איכר בחרושו

פרוג램: 1. בנק געשי מוקם.

(ס) מגן-אכברקס: (טט) מגן-אכברקס בשם ר' ר' (ס) פרידמן-גדרים: (סס) אחוריים באכ'-הכער: (סט) טיז: (ס) פרידמן-גדרים: (עט) טיז:

הלו^תר ל^ב

(כח) אין סגנה (פס) לMahon סג למקן קאות, משום דהו בחק (כט) תוכות: יה *מ"מ' מ' מהותה (ט) שנדבק פתיחקה (עו) *ונסתמה, אין מועיל לגירר בפרק (עב) ולפתחה, משים דהו (עג) בתק תוכות. (עד) זונה פגנאה, שיירר *כל הסתרות ותשאר (עה) בעורתנו נ"ז בפופה, ואחריך יכתב מה שגרר.

פָּאָר הַיְטָב

(לט) תוכנות. וכן אמצעים פוליטיים בז' אקלים אם קובע ר' ש דוקה למל'ת כל'יה או אבבא גאנ' דיאו הא. ובכל ד' דש' הנקה למלאן היון קומ' שhab' האום גונאום להנבר' אל'ין דון לאשונון אל'ן מהמי ר'ש, ומ' גאנש' ר'ש' במאום

אשנה ברורה

שער הצעין

(עג) מטעניך ייח: (עג) על-תמהן מוד ופְּרִירָמָגָרְס אַבָּאַרְכָּם קָחַב גַּמְבֵּן דִּישׁ מְחַמְּרִין דְּהַגָּה שֶׁל לא שָׁקֵר לְלָאָז: (עג) קָשֹׁות דָּה לְאָז

(עג) מטעניך ייח: (עג) עַל-תַּהֲמָה נָדֵר קְרָשׁ בָּאָעֵז בְּסִיקָּוּן כְּהָה: (עג) אַפְּלוֹן דְּפִיקָּמָק וְכָמוֹ שְׁאַפְּטָב בְּכִתְרִיוֹסָה: (עג) הַפְּרִירָמָגָרְס אַבָּאַרְכָּם בְּשָׁם דְּשִׁי' בָּאָעֵז וְהַמְּאוֹן וְהַקְּרִיבָא אַיְצָר

בְּחַדְשָׁוִי רְעוֹד שָׂאָרִים אַחֲרָנוֹים קְפָּחָה-תְּשֻׁבָּה אָעֵז סִיקָּוּן כְּהָה פְּעִיחָה: (עג) טִיז' בָּאָעֵז מְוֹקָא פֶּה קְפִּירָמָגָרְס: (עג) טִיז' וּפְרִירָמָגָרְס: (עג) פְּרִירָמָגָרְס אַבָּאַרְכָּם

אַבָּאַרְכָּם סִיקָּוּן מִן מַעֲזִיבָּה קְטָן יו: (ס) פְּרוֹשָׁי, בְּלֹוי, דָּה לְאָוֹ סְכִי שֶׁם דְּלִילָה צְלִילָה בְּגַעַלְבָּה טָרָס, פְּרִירָמָגָרְס אַבָּאַרְכָּם בְּדִינִי צְרוֹת אַוְתִּיחָה בְּסִיקָּוּן לְבָאָז: (ס) פְּרִירָמָגָרְס

טָרָס: (ס) פְּרִירָמָגָרְס בְּפִתְחָה לְסִפְרָן: (ס) פְּרִירָמָגָרְס וּבְאָהָר הַגְּרָא: (ס) פְּרִירָמָגָרְס קְסִיפָּן לְבָאָשָׁלָא אַבָּאַרְכָּם בְּדִינִי צְרוֹת אַוְתִּיחָה אָז ד:

(עג) פְּרִירָמָגָרְס אַבָּאַרְכָּם בְּשֵׁם הַבְּיִתְרַי-שְׁמָוֹאֵל פְּעִירְקָעָטָן קו: (ס) פְּגָנָא אַבָּאַרְכָּם בְּפְעִירְקָעָטָן קו: (ס) פְּרִירָמָגָרְס אַבָּאַרְכָּם שֶׁאתו ר: (ס) פְּרִירָמָגָרְס

הלוּכוֹת תְּפִלֵּין סִימָן לְבָב

באווריים ומושפיטים

תיראה ותיחסב כאות ה"א כלל, מ"מ אף צורת דלי"ת אין לה, ואך אם ימחק אחר כך את הנΚודה ייחסב הדבר כחיק תוכות.

[משנ"ב ס"ק עג]
אלא ציריך לנערם עד שיבטלם מסקונם⁽¹⁰⁸⁾.

(108) ותמה החוויא (או"ח סי' ח ס"ק ו), שלכאוורה אין די בביטול תמונה האות, שהרי אם נכתבו ה"זין בכתיבת אחת ציריך למחוק את כל ה"זין, ואם נכתבו גג ה"זין ורגלה בשתי כתיבות, עדרין ציריך למחוק את כל הרוגל או את כל הגג, ובמקרה להלן (ס"ק עה).

[משנ"ב ס"ק עה]
בתחליה כתובין במו נ"ז בפזה (אתחר-כך תולין בצדקה כמו ויז'ו⁽¹⁰⁹⁾). ולקמן במשנת סופרים (אות מ"ס) כתוב לעשורה כמו כי"פ ווי"ז. ובביה"ל שם (ודיה כמו כי"פ ווי"ז) כתוב בשם הפמי"ש שורת האות מ"ס היא נו"ן ווי. וראה מה שהעיר שם על דבריו, וכותב, שאין להזכיר מרבי השוש"ע כאן שכותב השיא בcourtת נו"ן בפזה, שפנוי שלא מודרך בכך על צורת כתיבת האותיות ולפיכך לא דקדק לבתו בפי הנוהג בכתיהילה למצועה, או שכתב כן מפני שתפס מנהג הספרדים.

[משנ"ב שם]

לאפוקי בר"ש שעשאה במנין דלי"ת, דבפעם אחת נקבע הכל בפסול, קרוך כלל לנערומו⁽¹¹⁰⁾. (110) ותמה החוויא (או"ח סי' ח ס"ק ו), מה חילוק יש בין עשה האות בכח אחר או שעשאה בשני כחות, הרי מותר לעשות אותן אחת בכחות והרבה, וכן מותר לעשות מ"ס פתוחה בכח אחד, ולפיכך כתוב שאין ציריך לנערו אלא את הכתב אחר הפסול.

[ביה"ל ד"ה מ"ס פתוחה]

במו שכתב פג"א לאקון בכאורה⁽¹¹¹⁾.

(111) שלפיכך אינה דומה האות ה"א לאות הי"ת, מכין שלאות הי"ת יש חוטורת בגנה, ולאות ה"א אין חוטורת כלל.

[ביה"ל שם]
או כמו שכתב רר"ש⁽¹¹²⁾.

(112) שרוגלה של הי"ת מחוברת לסתוף גגה, ורגלה של ה"א מחוברת לאמצע גגה.

[משנ"ב ס"ק סח]
אלא ציריך לא לגרד גס-בן קאצט עד שיישאר במו ויז'ו⁽¹¹³⁾.

(104) ותמה החוויא (או"ח סי' ח ס"ק ו), מודע לא יהוה ציריך למחוק את כל האות, וכך שכתב השוש"ע (סי'ה) והמשנ"ב שם (ס"ק עה) שכט שכתב בכח אחד ציריך לגרור הכל, ואם כן בدل"ת שעשו הא"א אין די בכר שפוסלו אלא ציריך לגרור את כולה. אמן, לפי מה שכתב בביה"ל שם (ודיה כל החຽוטים) שאם נפסלה האות לאחר מכן שכבר נכתבה כידין, ר' בבררת מקצתה בשיעור שפוסלה מצורחת ואין ציריך לגרור את כל האות, לבאורה מושבב, שאם כתוב את הנΚודה לאחר שכתב את הדלי"ת, אין ציריך למחוק את כל הדלי"ת, מפני שלא נפסלה עד לאחר שגמר לכותבה.

[משנ"ב שם]
ומה שטהרנו להוסיף דיו ולקעטינן על פסונם, כיינו בשללא עמב האותיות שאחר זה⁽¹⁰⁵⁾, (105) ולפעמים יכול לזרוסף דיו גם אם כתוב את האותיות שלאחר מכך, וכך שכתב לעיל (ס"ק מ) לענין כי"פ פשיטה שעשאה מושבע, או רוגל פוניות של ה"א שעשאה פהות משיעור אותה קלונה, שנותר להוסיף עליה, ומשום שעיקר צורת האות עליון.

[משנ"ב ס"ק עב]
אלא ימתק רגלו⁽¹⁰⁶⁾.

(106) ותמה החוויא (או"ח סי' ח ס"ק ו), מה זה שונה מריש שעשאה במנין דלי"ת שלא די בגרירות הירך לביר, וכך שכתב המחבר להלן. מפני שכט האות נכתבה בכתיבת אחת, ואם כן לבאורה הוא הדין כאן, שיש למחוק את כל כי"פ, ולא די במחיקת הרוגל.

[משנ"ב שם]

לא מקני עצה זו דנקשכת בג נעלית⁽¹⁰⁷⁾.

(107) היוו לאחר מחיקת הרוגל השמאלית, וכן מבואר בקמן (הקרמת משנת סופרים ד"ה כל) לגביו אותן בי"ת עם נקודה בתוכה שאין מועיל להמשיך את קו האות לאחר מחיקת הנΚודה.

ולחשאיר את הנΚודה ורק להאריך את הגג והרגל של הדלי"ת עד שתהבטל צורת ה"א וויראה כאות דלי"ת גודלה עם נקודה בחלהה, כתוב המקוש מעת (צורת האותיות אותן ד"ס"ק ה) שמכוח מהפמי המובא כאן שאין עיצה זו מועילה, מפני שבדיעבד היא כשרה בתרות ה"א, ובפרט אם יקרהנה כך התינוק, ואף אם לא

הלוות תפליין סימן לב

ביאורים ותוספים

[ביהיל דה כל החורטום]

זהה פלוי אם בועלפו כל הטעותם הוא לעובא בם"מ או אפשר רהוא ורק לכך⁽¹²⁰⁾.

(120) ולמן (משנת טופרים אותן דה יוניג) הסתפק אם מועילה קריאת תינוק שהחרוטם אינו מגע עד למיטה. והחו"א כתוב (או"ח סי' ח ס"ק ו), שם יקרה תינוק במ"מ, הרוי היא כשרה.

[ביהיל דה ווישן]

אַפְלָו בְּמִלְאָתָא לְלַקְתָּקָן, אֲךָ יִזְרֵר שֶׁלָּא יִמְתַּקְּ קְרָאָל⁽¹²¹⁾.

(121) שאף על פי שאין הכלב מעכט השם, מ"מ נטפלת היה לשם ואסור למוחקה, מבואר בשיער יוד (ס"י רעו ס"ט). והטעם שאין למחוק את הרגל אלא את הגג, כתוב בשווית מהרי הלוי (ס"י פא), הובא ביד אפרים על המג"א ס"ק ב) שרגל הקפ נכתבה ארוכה כדיין, ורק הגג נכתבה ארכך בפסול.

[ביהיל שם]

עין ביד-אפרים שמתפרק קצת בז'ה⁽¹²²⁾.

(122) וכותב, שכיוון שבעת בתיבת הגג יכול היה למשוך ולהאריך את רגלה ורק אחר שכותב את השורה הבאה אין יכול להוציא באורך הכלב מחמת השורה שתחתייה, אין היא חשובה כמו שנכתבה בפסול, וכן אין צורך למחוק את כולה. והוסט, שלפי זה יתכן שם כתבה בסוף הロー, שלא היה מקום למשוך יותר, או שם היה מושבנה יותר לא היתה מוקפת גויל, צורך למחוק גם את הרגל.

[ביהיל דה יש להחמיין]

עין בחדושי ר' עקיבא איגר⁽¹²³⁾.

(123) שהקשה בהחותתו על המג"א ס"ק כ), שלפי מה שכתבו הבי והרמ"א (הובאו במשנ"ב לעיל ס"ק ס) שאות שנעשתה בחיציה שלא על ידי כתיבה, בגין שנפללה טיפת דיו ונעשה בחציו אותן השלות בכתיבה לאות שלמה, הרוי היא כשרה, אם כן מודע כתוב השועץ שעריך לגרור את כל אותן, הרוי לכואורה די שיגורר מקצתה וישלמנה על ידי כתיבה.

[ביהיל דה מושם]

סגי לה קשיגוד הצעה⁽¹²⁴⁾.

(124) אמנם אין צורך לגרור את כל הגג, שהרי נכתב בכתורות, וכי לבטלו מצורית אותן, וכמו שכתב במשנ"ב לעיל (ס"ק סח) שיכול לגרור קצת מן הגג עד שישאר כמוד וויר, וכן מבואר להלן (דה נגע).

[ביהיל דה ואם גור]

אם לא בטוב עזין הפסות שגורר זה, לא מחייב גוררת פרבקות לבד⁽¹²⁵⁾.

(125) שוחששים לדעת הרשב"א (שורות חי"א סי' תורא, הובא בבי ד"ה כתוב בסמ"ק) על פי הירושלמי, שגם נדבקה אותן באמצע כתיבת הロー הוא פסולת, ולא מועיל לגרדה אחר כך, אלא עיריך לגרור את כל הכתיבה והחורונה (וזהו), שכשנכתבה בשתי כתיבות, עיריך לגרור את כל מה שנעשתה בכתיבה ההחורונה שבנה עשה הדיבוק. וכשנכתבה בכתיבה אחת עיריך לגרור את כל אותן, שמחמת הנגיעה נחשבת כל הכתיבה לנכתבה בפסול.

[משנ"ב ס"ק עט]

אם נתקפטו האותיות מכלן לחות קריין, שקורין איפלאסין⁽¹²⁶⁾. (113) דהיינו ש衲פשת הדיו מסביב לאות מה הלחוחות, ומורה הדיו שבאותיות חוק יותר ממראה השחרות שסביר לאותיות ש衲פשת מהחומי הלחוחות, ומתוך כך ניכרות האותיות היטב בפני עצמן, ובמובואר בדרכי משה (אהע"ז סי' קבו אות ה), וביאר בשורת נדע ביהודה (אהע"ז סי' פה), שאינו פסול מרך ימוק גויל, מפני שמדובר השחרוריות הקלושה נדע כוגול ביחס לאותיות עצמן. וראה גודל הקדש סי' רעד ס"ק יב.

[משנ"ב שם]

אם קאותיות נוגעין, אף שנענשה זו לאחר כתיבתה, אפילו כי פסול⁽¹²⁷⁾.

(114) וכפי שנתבאר לעיל (ס"ק נד), שלחו"ן אחד בבני כל שהאותיות נוגעות זו בו הרי זה פסול ממשום שאינו ימוק גויל, ואף על פי שנעשה הדבר לאחר הכתיבה.

[משנ"ב שם]

עין לגען בסייען קמג (ס"ק כה) במקשנה ברורה⁽¹²⁸⁾.

(115) ונבהיר שם, שגם נדבקו האותיות בכל אורכו, או אפילו אם נרבקו מקטן אלא שנשנתנה על ידי זה צורת האות, עיריך להזניא ספר הוצאה אחר. אבל אם הדיבוק איינו בכלל אויך האות, ולא נשנתה בכך צורת האות, אם הדיבוק בסוף האות ואי אפשר לתקנו, בגין בשבת, או אפילו אפשר לתקנו אלא שיש טורה לחזור אחרי מי שיגורר, מותר לקרוא בו כה, אולם אם הדיבוק בתחילת האות או באמצעה, דהיינו שהמשך האות נכתב בפסול, יש מהミירין שצעריך להוציא ספר תורה אחר איפלו אם לא נשנתה צורת האות, ויש מקלין, בין שלא נשנתה צורת האות, ובשעת הדחק יש לסגור על המקלין. וכל זה אם נמצא הדיבוק בשעת הקרייה, אבל לבחילה אין להוציא ספר תורה שיש בו אותיות דבורות אף אם אין דבוקות אלא מעט ולא נשנתה צורתן.

[משנ"ב ס"ק עט]

ואפילו באותיות השם שנגמרו ודבוקן למיטה לשאי לנגרר⁽¹²⁹⁾. (116) ואם נעשתה הנגעה לאחר הכתיבה, כתוב להלן (ס"ק קבו וביהיל סי' דה אמ) שאסור לגרור גם אם נדבקו האותיות רק למיטה. (ואופן הגירה באותיות השם, ראה להלן ס"ק קכט).

[משנ"ב ס"ק פא]

ולפי זה אם כל ארך קאות הבודקה לנקפה לא מחייב גוררה, וכפרי חרש פקל בז'ה⁽¹³⁰⁾. עין בשעריא-אפרים⁽¹³¹⁾ ובגטיב-יח'יספ⁽¹³²⁾.

(117) שכותב (אהע"ז סי' קכח ס"ו) שאף אם נדבקה אותן בכל אורכה, אם לא נשנתה צורת האות, מועילה גוררה.

(118) שם (שער ה ס"ט) כתוב שגם נמצא דיבוק כוה בשעת הקרייה עיריך להוציא ספר תורה אחר, ומושום שטובר שאין מועילה גוררה.

(119) שכותב (על המג"א ס"ק כ) שמעוילה גוררה, ועל כביח שהחומר בו, וכותב המשנ"ב לפקון (ס"י קמג ס"ק כה), שגם נדבקה אותן בכל אורכה עיריך להוציא ספר תורה אחר (בשערי אפרים), ומובואר שם שלא מועילה גוררה.

הלוות תפלה סימן לב

מלז באר הגולה

תִּרְבֹּחַ לְבָדׁ אֵוֹ תֶּגֶגׁ לְבָדׁ
לְבָדׁ אֲנִירַךְ לְבָדׁ שְׁנִיהםׁ.

שערית תשובה

או סעיף עם הפק ויזיר וכובען במנין ר'יש. ומכח ר' גם בזיה תעבך, לבוש ול'ח. כוכב: אם עשיה בג של קב"ר בסבardi תחון לך רק כל פג, אפלוי במלת אליךך נורל הפליטים בחול הגב שפער דמי, בין סיק לשלבי זה: (ליל) והפרקיטה שפער. ניל דהה. תחת. מחב תבב' בא"ע ספין כקה, דאמ כל ארוך קאות ובויה לא בחרה לא מהני.

באור הלכה

ההכרחות נועשו בפסול, אבל אם נפרק לאחר ההפיכה אין צורך להזמין את. הרשות הפלתונית, והוא אכן יצליח לברר מהפיכין עד שיבטלו מצעותאות. אולם מרגע זה שוגר ב��פרות גמ"ן ברוית קצי חרטום, וזה פלי' אצ'ריך עין: * ור' י"ש שעשאה במנין דל'ית וכ'ו'. ואמ' עשה בג' נס' לב' ק' צל' שושפה עד שנראתה כמו ריש', שבת הקמאנ'אקרים ר' משען קענ'ל עד שיאנה בפלים קמו הבג' זאם סקלים הוא לעופקה או לתחלה. עין לאטן בסיטן לו קל'ת קאודיתן. ואם אין לו קוטם ממשן, מבט תקנ'א-אקלטס בשטן קעריל, ובן טם קפריקאנרים בסיטן לו בזרות כאויתיה, דתאנ'ו הווא פיש'ינט קענ'ל נס' לב' תאג', הדירתת היגר בונדי' לא פכני בוה דמי' טק וווכות פטש, ואספל' בטול' מל'ת לאטן נבל לפתקון. אך יס'ר של'א יתקטק קראל¹²¹ עירך עין, פלא דמי' לורי'ש שעשאו קפין ד' דטסק לשל'ן-צורה דצורה לביר בזע¹²² דוחך. אחריך-אחתה, הנק'י נמי' דקומה, וין' ביר-אפרים שטחאלק קאוץ בעז¹²³ דוחך. צד' קפאנ'אתי בחדוש' ר' עקיבא אישר שטבב בפשיטות דמי' לר' י"ש שעשאו במן ד' גוונען בשערת'ת-תשבה בנט'ר'ען יב (כא) בטה שקעטיק בוה בשט' שושות גוונ'ת אלל-כל'נים למקהן הגד). אף אי' אמתני'ן בון' שלל אליל'ק שעשאו ר' בכט' במן ד' קערל, אחרי שגד בר' י"ש שעתאו כטין ד' מקל הפרי' קען, והב'או הפתיע'ת שטשל'ל, ודי' שיטול'פ' מאורתאות, וגס פאנ'אן וע'יא בחדלני' הנט' דברי' צב'ל'קונ'ריך קונה צב'ל'קונ'ריך עין' אפקת אוקה פטחה נט'ר' קענ'יא פל' נט'ר' קענ'יא (זבדו): * יש לה'תמיד ולומר וכו'. עין' במדוי'ר' ר' קא'יא איז'ר¹²⁴, וק'אי' שטשל'ל בדכו': כי בפעמים אחדות ונכבר הכל נט'ר' קענ'יא בזקביין. ולפי' זה אם פטחה לה בטענה דבון קא'ר' איז'ר' קענ'יא טעה וועשה זו מג בעזין דל'ת. טאי' לה בישנ'ר' היג'ג¹²⁵ או קענ'יא עט' האג למחראי'ז' מפלז'ו, וען' בבא'א'ר' קענ'יא' ואנטפ'ר' שער'יא'אנ'ר'ים קענ'יא'ה קובן פט'ל'קן וקונ'ות אם לא עט'ב אידין ספטות שאחר זו, לא מני' קיריה' קרבוקת לבר'ר¹²⁶ אם נפרק קוט' שגבור האות ומגר' קאות בפסול: * בשר ולא' מאכרי' וכו'. עין' במשגה ברויה במאה שטבבנו זאט' וויל' וכו', הווא בקר' מפה דקענא' לא' וויל' גרא'ה אפל'ו נרכ' קאות בתחלתו: * רב' לי' סח' א' וכו'. עין' קילשנה ברויה במאה שטבבנו ר' כל' שאין צורת קאות וכו', לשון ח'ם בא'ן'ן. כן גרא'ה ברויה מתקב'יא כב'יר'ו-ויל' ביטן זה וויל' טקי' לזה פט' בקר' פט'ר'יק טס'ר'ש: וין' ברא' מטורומ'ת-הען' מוכחה שם אס'ין סכ'י, ר'יא לא' או' הש' וכו'.

ודרך הרים בקריאת התורה: (ג) פרים מגדים:

שער האזרחות

תרגומים:

באר הילט

אתה היינו אבל לא אחותך, אך הנה פולא פדרון ופסול בתפלין. הפלין שפדרון לוסופר לבוב בפרקתו כיר פשיטה בסוף לתמים משך רחוב השיטה האזיק שפדרון שאמיר שפעררי קלוי תפרק לזרו ערך שבקלה פולני, הנה שעד זענאיים אמתם אפשר שפעררי בחכמה נקל עד שתקה יזכר פגנו ואחריך גורו קאף טגב בורי שפעררי אונדוללה או ריש בדולה. מה ינו? ענן קרי פלאו סי' פא, ענן ס'ק שללאחר זה, פגאל גפלום פפי פצעת צוות קאות לכתלה, שפאנן לו אין מוקמי קאות ענן טק חוכמה זבאל, ורשות דס'ל שאיא לאטשן גפלום קתאג פטש בומיש דס'א, פלא, ריבון שחתבינו בולוב כמי ערד שבקלה פגאל פטמאן אין וזה בון פשיטות כמי, וגם קם בפטיטש שב רעניל פראנים קרכפה נינה יורה מוד רוד מאוד פאן דקה לא קאוחילו קבדולות, לכן זבוב שפעררי רך רק מעת שנקה ארך מן קגב קבוק זחיב זבור, ציע אט בכחאי גבריה פטרת שפעררי קומס פשפא פטפלום לאו לעצמא האה. ענן בדר אפריזס ש'קעה צל פכרי פקרי' סלר זיל ערען מושקס'ק פלטני היה: (מל') ותפרקה. עבהיט. וקח בורי שפעררי פית ואוקה. ואם פטט מוחלה (מל') ש'נאחיב שעה צעה ועשה בו טג קען דלי'. טגי לה בפעררי הג או תאנך עם הג יזחיר ותקטב כמיין ריש. ותפרקה גט בוה תעיב', לבייש ול'ה' בבל אוט שנטכטב בשני תיבותם כמו בגעשע פטול בכתבה אמת א'ץ לאבד אלא ס'ק געל ס'ק'י אדריך להיזה פטלים פג שלא פטקה קדר'ו. בתקשובת פעררי' דלאו סיון פא טגב: אם עטה פט' פט' צקב אדריך תוקן לתוקן כל קגד, אטליך' במלומ אליך' יכול פטול בבל פטול. אך יקדר שילאי יטקטק געיגל (12). וטמא א'טגב, ויל'ו שאם יכול למסח קעגעל געיגל שפעררי' כמיין סיון שטפלני זיה: (מל') ותפרקה שטפל. ניל'ה' הילט פטול, אך יקדר שילאי יטקטק געיגל חקף, רשיי לאבד א'טגב דלאו געיגל מנדבק אות לאות. טגב קהיבת בא"ז סיון קפה, ואמ ביל אןיך קאות קבוקה לא'טגנני.

אשנה ברווחה

(עו) ור' יושע. או ויר' שעשאו כמיון ר'יש, וככל בחאי גונא שגעשה בכתיביה אתה: (ז) במיון דל'ית. והוא קדרן בגנו של ק'ף שטחה שעשאו רבק עד שנראה קד'ית או ר'יש, ועין בכארור הילכה. קאות ונטופרים נכסליין בזה בעונומינו תרגומים: (ח) שגענה. בארכו קראי, בגין שבת בת' לו' ורביק פני'ו בקצתה ללבב'ה. האות משרמה, אפלו הקב'יסול, הצעין שלאה האות קבר'ן קיריל. ואם נחפשתו קאותיהם מכל לחות קריין, שקורין איפלאסין¹³⁾, עד שנקראין קרוביין, ומכל מקום גראה שאין סאות נוגעין, בשר: ואמ האותיות נוגעין, אף שגענה זה לאחר הפתיחה, אפל'ה כי' פספהל¹⁴⁾, אבן' העזר בסייעון קכח סיעף זו בהג'ה ובכית' שטחה, עין שם. וען לעיל בכבארור הילכה בטוף' סיעף טו. ואם נמצא דבוק בין' אותן לאות בשחוציאו ספריתויה לקריאת, עין לפקון בסיפון קמג' (ס'ק כה) במשנעה ברורה¹⁵⁾: (עט) בשר. והוא קדרין אם (ט) רגלי' קאותיהם או גען' ולאמען מגע' לאות דמאנ' גוריה. ודע רבקה אין מעכוב שלא בסדרן. מבוקך אוות לאות דמאנ' גוריה. מאחר אין מושיף בונף האות. ואפל'ו במקבר לפקון בצעיף בה, מאנ' רשי' לגור' קחת. (ט) חק תוכות. ומורי (ט) שלא' נשטעה קאות מצורמה נכל' לרורה, וכל'-'שפן אם נשטענית לאות מצורמה ואין טמיון נכל' לרורה, וכל'-'שפן אם נשטענית לאות אחרת, בגין ויר' שבקב'יסופו לנ'ן' כיפיפה דבוק עב שנראיות בצדotta ט'ית, עד שמיינן דלא חפים ולא טפש זקירה אותו לט'ית, לא מפוני גורירת סדרוק בונת, דקי' קמ'ם נשטענה ומקרי' חק תוכות, ועל'ין צריך לגור' (ט) גם המיין, שגד' הו נשטענה מצורמות ונפסל על'יזי' סדרוק, וכן כל' פיציא' בזה: (פא) קתקונגה. ובכפלת תפת דיו, בפעיך' זו, אף דנקתבה מתחללה בתקונגה, נתקללה עלי'יזר השפה ואינה נברת, מה שאין בן בזה דאפל'ו קודם בקרינה נבר הישב כל אוות בפנוי עצמה: ולפי זה אם כל אונך קאות דבוקה לתפרקה לא מפוני גוריה. והפרי קדש מkal בונה¹⁶⁾. ועין בשעריא-אפרים¹⁷⁾ ובתביב'ת'תיס¹⁸⁾: (פא) אם נגע. אבל אם יש הפסיק דק אפל'ו רק בחות

תרגומים: ג' נרזול [דיליל].